

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 505

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 mai 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI	
82. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 124/2020 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului.....	2
83. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 26/2022 privind investigarea cazurilor de abuzuri sexuale sau a oricăror abuzuri fizice împotriva minorilor din serviciile de tip rezidențial aflate în subordinea direcțiilor generale de asistență socială și protecție a copilului (DGASPC)	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 833 din 9 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal	3–6
Decizia nr. 836 din 9 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal	7–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.81. — Ordin al ministrului apărării naționale privind modalitatea de organizare și desfășurare a examenului pentru ocuparea posturilor, pe perioadă nedeterminată, pentru personalul care, în perioada stării de alertă sau a situațiilor de risc epidemiologic, a ocupat fără concurs posturi de execuție, pe perioadă determinată, în unități ale Ministerului Apărării Naționale.....	11–14
129. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru completarea art. 18 din Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 262/2021 privind sistemul de sancțiuni aplicabil schemelor de plăți directe și ajutoarelor naționale tranzitorii în sectoarele vegetal și zootehnic, aferente cererilor unice de plată din anii de cerere 2021 și 2022	15
1.238. — Ordin al ministrului finanțelor privind modificarea Normelor metodologice privind utilizarea instrumentelor financiare derivate în scopul realizării operațiunilor de administrare a riscurilor asociate obligațiilor de natura datoriei publice guvernamentale, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.217/2019.....	16

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 124/2020 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 49 și 50 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 124/2020 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1280 din 22 decembrie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. XIV — Componența Comisiei pentru cultură și media, domnul senator Dăneasă Mircea — Grupul parlamentar

Alianța pentru Unirea Românilor — se include în componența comisiei în locul domnului senator Lavric Sorin — Grupul parlamentar Alianța pentru Unirea Românilor.

2. La anexa nr. XXIII — Componența Comisiei pentru știință, inovare și tehnologie, domnul senator Lavric Sorin — Grupul parlamentar Alianța pentru Unirea Românilor — se include în componența comisiei în locul domnului senator Dăneasă Mircea — Grupul parlamentar Alianța pentru Unirea Românilor.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 18 mai 2022, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 18 mai 2022.
Nr. 82.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 26/2022 privind investigarea cazurilor de abuzuri sexuale sau a oricărui abuzuri fizice împotriva minorilor din serviciile de tip rezidențial aflate în subordinea direcțiilor generale de asistență socială și protecție a copilului (DGASPC)**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 81 coroborate cu cele ale art. 45 și 46 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 26/2022 privind investigarea cazurilor de abuzuri sexuale sau a oricărui abuzuri fizice împotriva minorilor din serviciile de tip rezidențial aflate în subordinea direcțiilor generale de asistență socială și protecție a copilului (DGASPC), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 2 martie 2022, se modifică după cum urmează:

— La anexă — Componența nominală a Comisiei de anchetă privind investigarea cazurilor de abuzuri sexuale sau

a oricărui abuzuri fizice împotriva minorilor din serviciile de tip rezidențial aflate în subordinea direcțiilor generale de asistență socială și protecție a copilului (DGASPC), la punctul 14, domnul senator Cătană Gheorghe Adrian — Grupul parlamentar Alianța pentru Unirea Românilor — se include în componența comisiei de anchetă în locul domnului senator Neagu Ionuț — Grupul parlamentar Alianța pentru Unirea Românilor.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 18 mai 2022, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 18 mai 2022.
Nr. 83.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 833

din 9 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Lesital — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 6.983/111/CA/2017-R al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 571D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul în Dosarul nr. 791D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 489 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Timmobilia — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.798/30/2018 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 964D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Mihaela Simona Popoviciu și de Marius Teodor Traian Popoviciu în Dosarul nr. 6.984/111/CA/2017-R al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 791D/2019 și nr. 964D/2019 la Dosarul nr. 571D/2019.

6. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 791D/2019 și nr. 964D/2019 la Dosarul nr. 571D/2019, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că există jurisprudență relevantă a instanței de contencios constituțional, respectiv Decizia nr. 425 din 17 iunie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 11 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.983/111/CA/2017-R, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Lesital — S.R.L. din Oradea într-un dosar având ca obiect anularea unui act administrativ — respectiv o hotărâre de consiliu local.

9. Prin Sentința civilă nr. 1.817/PI din 20 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.798/30/2018, **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 din Legea nr. 227/2015**, excepție ridicată de Societatea Timmobilia — S.R.L. din Timișoara într-un dosar având ca obiect anularea unui act administrativ — respectiv o hotărâre de consiliu local.

10. Prin Încheierea din 5 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.984/111/CA/2017-R, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015**, excepție ridicată de Mihaela Simona Popoviciu și de Marius Teodor Traian Popoviciu într-un dosar având ca obiect anularea unui act administrativ — respectiv o hotărâre de consiliu local.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textul legal criticat încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind insuficient de precis și clar în legătură cu criteriile care stau la baza suprainpozitării, iar proprietarii sunt puși în imposibilitatea de a prevedea în mod rezonabil conduita pe care trebuie să o adopte, putând fi suprainpozitați în mod arbitrar, fără nicio justificare rezonabilă.**

12. Prevederile legale criticate sunt confuze și de natură a determina interpretări și măsuri arbitrare din partea consiliului local. Pentru corectarea situației se impune controlul de constituționalitate, în sensul de a se stabili modul de aplicare progresiv și anual al procentului de majorare al impozitului, în mod ascendent, până la cota maximă de 500%.

13. De asemenea, prin modul în care s-a efectuat această majorare, cu un procent foarte mare de la început, care nu respectă gradul progresiv de majorare în funcție de neconformarea privind reabilitarea fațadelor proprietății societății, se creează un regim fiscal discriminatoriu, nefiind respectat principiul egalității în fața legii.

14. Un impozit reprezintă o plată către stat, obligație a proprietarilor, raportat la valoarea intrinsecă a clădirii („averea”). Alte elemente (modul de exercitare de către proprietar a dreptului de proprietate și estetica imobilului) nu pot avea o influență în privința valorii impozitului. Majorarea impozitului nu este o plată datorată de proprietar pentru avere (valoarea imobilului), ci reprezintă o sancțiune contravențională deghizată, prin care se sancționează un comportament pretins nelegal. În condițiile actuale, prevederile legale criticate constituie și o formă mascată de colectare a unor suprataxe la bugetul local.

15. Or, este vădit neconstituțională obligarea la plata unei sume de bani care, în realitate, nu are natura juridică a unui impozit. Potrivit Codului fiscal, impozitul este unic și pentru fiecare impozit se emite o singură declarație de impunere raportat la valoarea de impozitare a imobilului, însă, în privința impozitului majorat, se emite o declarație de impunere distinctă, ceea ce arată din nou că, în realitate, această sumă percepută suplimentar este o sancțiune.

16. Totodată, se mai susține că, drept urmare a dispozițiilor art. 489 din Codul fiscal, proprietarii de clădiri nu sunt egali în fața legii, ei putând să fie impozitați suplimentar fără niciun criteriu clar care să justifice un tratament diferit. Art. 489 din Codul fiscal utilizează termenul „neîngrijite” fără a-l defini, ceea ce are drept consecință o impozitare suplimentară pe baza unor criterii arbitrare. Prin impozitarea majorată cu 500% a impozitului pentru unii proprietari se încalcă însuși dreptul de proprietate al proprietarului clădirii, precum și principiul așezării juste a sarcinilor fiscale. Fără o justificare rațională, unii proprietari de clădiri sunt obligați la o contribuție vădit exagerată și injustă (de până la 5 ori mai mare față de restul proprietarilor) la cheltuielile publice.

17. De asemenea, sunt încălcate și prevederile art. 139 din Constituție, deoarece legea nu stabilește limitele și condițiile în care poate să fie majorat impozitul, ci se acordă posibilitatea ca acesta să fie stabilit în mod arbitrar de consiliile locale sau județene, peste limitele și condițiile legii, prin acte juridice inferioare legii.

18. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile legale criticate se aplică în același fel tuturor persoanelor care se află în ipoteza prevăzută de această normă juridică, fără deosebire între aceste persoane, iar împrejurarea plății unui impozit majorat nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate privată.

19. Proprietarii clădirilor, persoane fizice și juridice sunt obligați, conform reglementărilor legale în vigoare să asigure starea tehnică corespunzătoare a acestora, prin efectuarea lucrărilor de consolidare, restaurare, reparații curente și de întreținere.

20. **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textul criticat nu reprezintă o ingerință în exercitarea dreptului de proprietate al cetățenilor, întrucât reglementarea urmărește un scop legitim, adică acela de a asigura existența sumelor în bugetele autorităților publice locale, precum și de a determina proprietarii de clădiri să le întrețină și să efectueze reparațiile ce se impun pentru a proteja siguranța celorlalți cetățeni. Totodată, această dispoziție se aplică tuturor persoanelor care se regăsesc în situațiile prevăzute de norma legală, fără nicio distincție, iar procedura de aplicare a majorării impozitelor și taxelor locale este prevăzută de normele metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului.

21. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 489 — *Majorarea impozitelor și taxelor locale de consiliile locale sau consiliile județene* din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 489 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal au fost modificate prin art. I pct. 214 din Legea nr. 296/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1269 din 21 decembrie 2020. În considerarea Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea va examina dispozițiile art. 489 în redactarea avută în vedere de autorii excepției de neconstituționalitate, aceasta fiind următoarea: „(1) *Autoritatea deliberativă a administrației publice locale, la propunerea autorității executive, poate stabili cote adiționale la impozitele și taxele locale prevăzute în prezentul titlu, în funcție de următoarele criterii: economice, sociale, geografice, [...] precum și de necesitățile bugetare locale, cu excepția taxelor prevăzute la art. 494 alin. (10) lit. b) [...].*”

(2) *Cotele adiționale stabilite conform alin. (1) nu pot fi mai mari de 50% față de nivelurile maxime stabilite în prezentul titlu.*

(3) *Criteriile prevăzute la alin. (1) se hotărăsc de către autoritatea deliberativă a administrației publice locale.*

(4) *Pentru terenul agricol nelucrat timp de 2 ani consecutiv, consiliul local poate majora impozitul pe teren cu până la 500%, începând cu al treilea an, în condițiile stabilite prin hotărâre a consiliului local.*

(5) *Consiliul local poate majora impozitul pe clădiri și impozitul pe teren cu până la 500% pentru clădirile și terenurile neîngrijite, situate în intravilan.*

(6) *Criteriile de încadrare în categoria clădirilor și terenurilor prevăzute la alin. (5) se adoptă prin hotărâre a consiliului local.*

(7) *Clădirile și terenurile care intră sub incidența alin. (5) se stabilesc prin hotărâre a consiliului local conform elementelor de identificare potrivit nomenclurii stradale.*

(8) *Hotărârile consiliului local stabilite potrivit alin. (7) au caracter individual.”*

25. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, ale art. 56 — *Contribuții financiare*, precum și ale art. 139 — *Impozite, taxe și alte contribuții*.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate, Curtea constată că acestea au mai format obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare.

27. Astfel, prin Decizia nr. 425 din 17 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 24 august 2021, paragrafele 14—24, și Decizia nr. 572 din 1 octombrie

2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 27 aprilie 2020, paragrafele 29—39, Curtea a constatat că măsura legală instituită este proporțională cu scopul urmărit, respectiv constituirea de resurse financiare la bugetul local. Practic, dispozițiile legale criticate permit autorităților locale să majoreze cotele de impozitare pe baza unor criterii precum: cele economice, sociale, geografice, precum și în funcție de necesitățile bugetare locale. Legea fixează, în același timp, și o limită maximă la care pot apela autoritățile locale. Astfel, se poate avea în vedere împărțirea pe zone a unui oraș (zonă centrală — periferie, zone prospere din punct de vedere economic — zone defavorizate). Atât timp cât criteriile folosite se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație, astfel de prevederi legale nu sunt afectate de vreun viciu de neconstituționalitate, legiuitorul având o largă marjă de apreciere în materie fiscală.

28. Curtea, având în vedere jurisprudența sa anterioară, spre exemplu, Decizia nr. 268 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 1 iulie 2014, paragraful 44, a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în *Cauza Stere și alții împotriva României*, paragraful 50). Astfel, legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă „posibilă menținerea unui echilibru între interesele aflate în joc” (Decizia din 4 septembrie 2012, pronunțată în *Cauza Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragrafele 41 și 49).

29. Principiile constituționale amintite implică un complex de condiții de care legiuitorul este ținut atunci când instituie anumite obligații fiscale în sarcina contribuabililor, întrucât fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 6 din 25 februarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 25 martie 1993). Din cele de mai sus, rezultă că stabilirea prin lege a unui impozit trebuie să respecte cel puțin patru criterii: echitate, proporționalitate, rezonabilitate și nediscriminare. Întrunirea cumulativă a acestor patru criterii legitimează din punct de vedere constituțional stabilirea unui impozit. Printr-o atare conduită, legiuitorul respectă întru totul dispozițiile art. 56 și 139 din Constituție, fără a afecta alte drepturi și libertăți fundamentale. În schimb, nerespectarea acestor criterii cu valoare constituțională duce implicit la încălcarea dreptului fundamental aplicabil în cauză (a se vedea Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010).

30. Cu privire la rezonabilitatea și echitabilitatea impozitului, Curtea, în jurisprudența sa, a constatat că legiuitorul este în drept să stabilească impozite pentru a alimenta în mod constant și ritmic bugetul de stat, însă trebuie să manifeste o deosebită atenție atunci când stabilește materia impozabilă (a se vedea Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010, precitată).

31. De asemenea, așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice. Astfel, din evaluarea cadrului legal cu privire la impozitul pe clădiri, la

impozitul pe teren și la impozitul pe mijloacele de transport, ca regulă generală, se prevede că orice persoană care are în proprietate o clădire situată în România datorează anual impozit pentru acea clădire [art. 455 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 227/2015], orice persoană care are în proprietate teren situat în România datorează pentru acesta un impozit anual [art. 463 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 227/2015] sau orice persoană care are în proprietate un mijloc de transport care trebuie înmatriculat/înregistrat în România datorează un impozit anual pentru acesta [art. 468 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 227/2015], exceptând cazul în care în lege se prevede diferit.

32. Or, în concordanță cu ceea ce instanța de contencios constituțional a statuat în mod constant, respectiv faptul că egalitatea de tratament presupune în mod necesar identitatea de situații juridice, calificarea unei reglementări ca fiind discriminatorie se justifică doar atunci când, pentru situații similare, se instituie regimuri juridice diferite pentru persoanele cărora li se aplică (a se vedea Decizia nr. 432 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.176 din 13 decembrie 2004). Curtea constată că prevederile criticate se aplică deopotrivă, în mod egal, tuturor celor care cad sub incidența lor, de la momentul de referință stabilit de legiuitor, respectiv începutul anului calendaristic, și pe tot parcursul anului calendaristic.

33. Ca atare, o asemenea măsură, instituită prin normele criticate, este expresia obligației pozitive a statului de a asigura ritmicitatea și certitudinea alimentării bugetelor locale cu sumele de bani aferente obligațiilor fiscale care revin în sarcina contribuabililor, fiind o măsură de protecție a bugetului general consolidat, respectiv a bugetelor locale, după caz, măsură care ține seama de complexul de circumstanțe care pot exista.

34. Având în vedere principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, coroborat cu dreptul de proprietate privată, Curtea a observat că, pe de o parte, aspectele referitoare la impozite și taxe implică un complex de condiții de care legiuitorul, deși are o marjă de apreciere, trebuie să țină seama atunci când instituie anumite contribuții financiare în sarcina contribuabililor și, pe de altă parte, că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, limite care, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. De principiu, o sarcină fiscală determină diminuarea patrimoniului celui în sarcina căruia cade obligația fiscală, dar această diminuare nu conduce la suprimarea dreptului de proprietate.

35. Curtea, în jurisprudența sa, a constatat că, potrivit art. 44 din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atribuțiile acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atribuțiilor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 alin. (1) din Constituție cuprinde expres o dispoziție în temeiul căreia

legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate. Justificarea trebuie analizată și prin prisma unei cerințe generale, care se referă, în mod esențial, la principiul proporționalității. Conform acestui principiu, orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea scopului și proporțională — corespunzătoare scopului urmărit.

36. Astfel, măsurile legale criticate au un scop legitim, acela de a asigura alimentarea bugetelor locale și disciplinarea contribuabililor. Ele sunt adecvate, întrucât corespund scopului urmărit, și necesare într-o societate democratică, legiuitorul apelând la un set de măsuri rezonabile, respectiv realizarea lucrărilor de reabilitare a imobilelor clădiri din intravilan în contextul planului urbanistic general aprobat în vederea asigurării stării tehnice corespunzătoare a acestora pentru siguranța cetățeanului. De asemenea, ele păstrează justul echilibru între interesele colective și cele individuale.

37. Ca atare, Curtea a constatat că această orientare legislativă în materie fiscală a ținut seama de realitățile socio-economice existente, aspect cu privire la care, astfel cum s-a arătat mai sus, legiuitorul are o largă marjă de apreciere (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 293 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 7 noiembrie 2018).

38. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței instanței de control constituțional, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

39. Distinct de cele de mai sus, față de critica potrivit căreia nu se înțelege ce înseamnă expresia „clădiri neîngrijite”, Curtea observă că, potrivit art. 489 alin. (6) din Codul fiscal, criteriile de încadrare în categoria clădirilor și terenurilor prevăzute la alin. (5) se adoptă prin hotărâre a consiliului local. În funcție de specificul unității administrativ-teritoriale, de stilul arhitectural specific, de planurile urbaniste aprobate, consiliile locale adoptă criteriile care pot diferi de la o unitate administrativă la alta. Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu reprezintă decât o aplicare a prevederilor art. 121 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia „*Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile*

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Lesital — S.R.L. din Oradea și de Mihaela Simona Popoviciu și de Marius Teodor Traian Popoviciu în dosarele nr. 6.983/111/CA/2017-R, respectiv nr. 6.984/111/CA/2017-R ale Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și de Societatea Timmobilia — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.798/30/2018 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 489 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

publice din comune și orașe”. Actele prin care sunt stabilite aceste criterii sunt publicate, potrivit legii, pe site-ul și la sediul autorității publice responsabile, conform art. 7 alin. (10) lit. d) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 3 decembrie 2013. De altfel, după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, a fost instituit Monitorul Oficial Local care se cuprinde în structura paginii de internet a fiecărei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, ca etichetă distinctă, în prima pagină a meniului, în prima linie, în partea dreaptă. Art. 1 alin. (2) lit. c) din Procedura de organizare și publicare a monitoarelor oficiale ale unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale, cuprinsă în anexa nr. 1 la ordonanța de urgență menționată prevede, printre altele, că se publică toate actele administrative adoptate de consiliul local, de Consiliul General al Municipiului București sau de consiliul județean, după caz, atât cele cu caracter normativ, cât și cele cu caracter individual. În acest context, cetățenii din comunitățile locale sunt informați în mod transparent despre deciziile luate de autoritățile publice locale care privesc rezolvarea problemelor sociale, economice și administrative ale comunității, adaptându-și, în acest fel, conduita din timp la cerințele reglementărilor adoptate. În aceste condiții, nu se poate constata încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii.

40. Referitor la criticile care susțin că prevederile atacate nu țin seama de gradul de neîngrijire a unei clădiri, Curtea constată că aceste aspecte țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești, excedând competențelor instanței de contencios constituțional.

41. În ceea ce privește critica potrivit căreia legea nu prescrie un mod de aplicare progresiv și anual al procentului de majorare al impozitului, în mod ascendent, până la cota maximă de 500%, Curtea observă că, în realitate, aceasta vizează o omisiune legislativă fără relevanță constituțională. Curtea reamintește că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale *nu are competența de a modifica sau completa prevederile supuse controlului*, drept care motivele invocate excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 836

din 9 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 alin. (5)
din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea „Tom-Consult Intermed” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 13.331/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.610D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că există jurisprudență relevantă a instanței de contencios constituțional, respectiv Decizia nr. 425 din 17 iunie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 13.331/3/2019, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal**, excepție invocată de Societatea „Tom-Consult Intermed” — S.R.L. din București într-un dosar având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv o hotărâre de consiliu local prin care s-a constatat încadrarea unui imobil în categoria de imobil neîngrijit.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt confuze și de natură a determina interpretări și măsuri arbitrare din partea consiliului local. Pentru corectarea situației se impune controlul de constituționalitate, în sensul de a se stabili modul de aplicare progresiv și anual a procentului de majorare al impozitului, în mod ascendent, până la procentul maxim de 500%.

6. De asemenea, prin modul în care s-a efectuat această majorare, cu un procent foarte mare de la început, care nu respectă gradul progresiv de majorare în funcție de neconformarea privind reabilitarea fațadelor imobilelor aflate în proprietatea societății, se creează un regim fiscal discriminatoriu, nefiind respectat principiul egalității în fața legii.

7. Discriminarea mai provine și din interpretarea coroborată a prevederilor legale criticate cu dispozițiile art. 456 alin. (1) din Legea nr. 227/2015, care prevăd, printre altele, că nu se datorează impozit/taxă pe clădiri pentru clădirile aflate în proprietatea publică sau privată a statului sau a unităților

administrativ-teritoriale, cu excepția încăperilor folosite pentru activități economice sau de agrement, altele decât cele desfășurate în relație cu persoane juridice de drept public, precum și cu dispozițiile art. 464 alin. (1) din același cod, care prevăd, printre altele, că pentru terenurile aflate în proprietatea publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, cu excepția suprafețelor folosite pentru activități economice sau de agrement, nu se datorează impozit/taxă. Astfel, apare o discriminare între proprietatea publică și cea privată. Situația apare și mai evidentă atunci când unitatea administrativ-teritorială este coproprietara unui imobil în privința căruia a fost emisă o decizie de impunere.

8. Orice prestație de natură fiscală trebuie stabilită prin lege, neputându-se lăsa acest lucru în competența organelor autorităților publice locale. Mai mult, delegarea atribuțiilor de impunere fiscală în favoarea autorităților locale creează discriminare între diverse regiuni sau unități administrativ-teritoriale, atât în ceea ce privește reglementarea unui anumit tip de impozit (pentru neîngrijirea proprietății imobiliare), cât și în ceea ce privește cuantumul acestuia (care se stabilește după criterii aleatorii și diferențiate, reglementate la nivel local), ceea ce contravine exigențelor de egalitate a cetățenilor în fața legii, aceștia riscând să fie supuși fiscalizării diferite în raport cu voința subiectivă a autorităților locale, deși, constituțional, sistemul de fiscalizare este conceput ca un sistem unitar, uniform.

9. În egală măsură, acordarea competenței de reglementare a impunerii către autoritățile locale elimină atributul de predictibilitate ce trebuie să caracterizeze sarcina fiscală și apare ca excesivă, generând incertitudine atât cu privire la existența acestui tip de datorie fiscală, cât și cu privire la întinderea acesteia și condițiile/criteriile care configurează aplicarea unei noi sancțiuni (de natură fiscală) persoanelor care nu își îngrijesc proprietatea imobiliară.

10. Măsura supraimpozitării nu poate duce la realizarea scopului propus (îmbunătățirea aspectului urbanistic al localităților din România) atât timp cât pentru stat și unitățile sale administrativ-teritoriale — proprietare ale unui fond imobiliar în bună parte afectat de neîngrijire nu este impusă aceeași măsură.

11. Sancțiunea prevăzută de dispozițiile legale criticate se aplică pentru un comportament nefiscal, aspectul exterior al proprietății fiind stabilit ca suficient pentru aplicarea sancțiunii. Astfel, se încalcă prezumția de nevinovăție, principiu incident în orice relație sau raport juridic cu alte persoane ori cu autoritățile publice, independent de existența unei acuzații în materie penală sau contravențională.

12. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că aspectele semnalate vizează aplicarea normei legale.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, care au următorul cuprins: „*Consiliul local poate majora impozitul pe clădiri și impozitul pe teren cu până la 500% pentru clădirile și terenurile neîngrijite, situate în intravilan.*”

17. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 56 alin. (1) și (2) — *Contribuții financiare*. Din motivarea excepției de neconstituționalitate se poate deduce în mod rezonabil că autoarea acesteia a înțeles să invoce și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 425 din 17 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 24 august 2021, paragrafele 14—24, și Decizia nr. 572 din 1 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 27 aprilie 2020, paragrafele 29—39, Curtea s-a mai pronunțat cu privire la soluția legislativă criticată, constatând constituționalitatea acestora. Prin deciziile antereferte, Curtea a constatat că măsura legală instituită este proporțională cu scopul urmărit, respectiv constituirea de resurse financiare la bugetul local. Practic, dispozițiile legale criticate permit autorităților locale să majoreze cotele de impozitare pe baza unor criterii precum cele economice, sociale, geografice, dar și în funcție de necesitățile bugetare locale. Legea fixează, în același timp, și o limită maximă la care pot apela autoritățile locale. Astfel, se poate avea în vedere împărțirea pe zone a unui oraș (zonă centrală — periferie, zone prospere din punct de vedere economic — zone defavorizate). Atât timp cât criteriile folosite se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație, astfel de prevederi legale nu sunt afectate de vreun viciu de neconstituționalitate, legiuitorul având o largă marjă de apreciere în materie fiscală.

19. Curtea, având în vedere jurisprudența sa anterioară, spre exemplu, Decizia nr. 268 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 1 iulie 2014, paragraful 44, a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*, paragraful 50). Astfel, legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă „posibilă menținerea unui echilibru între interesele aflate în joc” (Decizia din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragrafele 41 și 49).

20. Principiile constituționale amintite implică un complex de condiții de care legiuitorul este ținut atunci când instituie anumite obligații fiscale în sarcina contribuabililor, întrucât fiscalitatea

trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 6 din 25 februarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 25 martie 1993). Din cele de mai sus, rezultă că stabilirea prin lege a unui impozit trebuie să respecte cel puțin patru criterii: echitate, proporționalitate, rezonabilitate și nediscriminare. Întrunirea cumulativă a acestor patru criterii legitimează din punct de vedere constituțional stabilirea unui impozit. Printr-o atare conduită, legiuitorul respectă întru totul dispozițiile art. 56 și 139 din Constituție, fără a afecta alte drepturi și libertăți fundamentale. În schimb, nerespectarea acestor criterii cu valoare constituțională duce implicit la încălcarea dreptului fundamental aplicabil în cauză (a se vedea Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010).

21. Cu privire la rezonabilitatea și echitatea impozitului, Curtea, în jurisprudența sa, a constatat că legiuitorul este în drept să stabilească impozite pentru a alimenta în mod constant și ritmic bugetul de stat, însă trebuie să manifeste o deosebită atenție atunci când stabilește materia impozabilă (a se vedea Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010, precitată).

22. De asemenea, așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice. Astfel, din evaluarea cadrului legal cu privire la impozitul pe clădiri, la impozitul pe teren și la impozitul pe mijloacele de transport, ca regulă generală, se prevede că orice persoană care are în proprietate o clădire situată în România datorează anual impozit pentru acea clădire [art. 455 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 227/2015], orice persoană care are în proprietate teren situat în România datorează pentru acesta un impozit anual [art. 463 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 227/2015] sau orice persoană care are în proprietate un mijloc de transport care trebuie înmatriculat/înregistrat în România datorează un impozit anual pentru acesta [art. 468 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 227/2015], exceptând cazul în care în lege se prevede diferit.

23. Or, în concordanță cu ceea ce instanța de contencios constituțional a statuat în mod constant, respectiv faptul că egalitatea de tratament presupune în mod necesar identitatea de situații juridice, calificarea unei reglementări ca fiind discriminatorie se justifică doar atunci când, pentru situații similare, se instituie regimuri juridice diferite pentru persoanele cărora li se aplică (a se vedea Decizia nr. 432 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.176 din 13 decembrie 2004). Curtea constată că prevederile criticate se aplică deopotrivă, în mod egal, tuturor celor care cad sub incidența lor, de la momentul de referință stabilit de legiuitor, respectiv începutul anului calendaristic, și pe tot parcursul anului calendaristic.

24. Ca atare, o asemenea soluție legislativă, instituită prin normele criticate, este expresia obligației pozitive a statului de a asigura ritmicitatea și certitudinea alimentării bugetelor locale cu sumele de bani aferente obligațiilor fiscale care revin în sarcina contribuabililor, fiind o măsură de protecție a bugetului general consolidat, respectiv a bugetelor locale, după caz, ea ținând seama de complexul de circumstanțe care pot exista.

25. Având în vedere principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, coroborat cu dreptul de proprietate privată, Curtea a observat că, pe de o parte, aspectele referitoare la impozite și taxe implică un complex de condiții de care legiuitorul, deși are o marjă de apreciere, trebuie să țină seama atunci când instituie anumite contribuții financiare în sarcina contribuabililor și, pe de altă parte, că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, limite care, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însuși suprimarea dreptului de proprietate. De principiu, o sarcină fiscală determină diminuarea patrimoniului celui în sarcina căruia cade obligația fiscală, dar această diminuare nu conduce la suprimarea dreptului de proprietate.

26. Curtea, în jurisprudența sa, a constatat că, potrivit art. 44 din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituirea astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 alin. (1) din Constituție cuprinde expres o dispoziție în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate. Justificarea trebuie analizată și prin prisma unei cerințe generale, care se referă, în mod esențial, la principiul proporționalității. Conform acestui principiu, orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea scopului și proporțională — corespunzătoare scopului urmărit.

27. Astfel, măsurile legale criticate au un scop legitim, acela de a asigura alimentarea bugetelor locale și disciplinarea contribuabililor. Ele sunt adecvate, întrucât corespund scopului urmărit, și necesare într-o societate democratică, legiuitorul apelând la un set de măsuri rezonabile — realizarea lucrărilor de reabilitare a fațadelor clădirilor în contextul planului urbanistic general în vederea asigurării stării tehnice corespunzătoare a acestora pentru protejarea siguranței cetățeanului. De asemenea, ele păstrează justul echilibru între interesele colective și cele individuale.

28. Ca atare, Curtea a constatat că această orientare legislativă în materie fiscală a ținut seama de realitățile socio-economice existente, aspect cu privire la care, astfel cum s-a arătat mai sus, legiuitorul are o largă marjă de apreciere (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 293 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 7 noiembrie 2018).

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței instanței de control constituțional, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. Distinct de cele de mai sus, față de critica potrivit căreia nu se înțelege ce înseamnă expresia „clădiri neîngrijite”, Curtea reține că, potrivit art. 489 alin. (6) din Codul fiscal, criteriile de încadrare în categoria clădirilor și terenurilor prevăzute la alin. (5) se adoptă prin hotărâre a consiliului local. În funcție de specificul unității administrativ-teritoriale, de stilul arhitectural specific, de planurile urbanistice aprobate, consiliile locale adoptă criteriile care pot diferi de la o unitate la alta. Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu reprezintă decât o aplicare a prevederilor art. 121 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe”. Actele prin care sunt stabilite aceste criterii sunt publicate potrivit legii. De altfel, după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, a fost instituit Monitorul Oficial Local care se cuprinde în structura paginii de internet a fiecărei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, ca etichetă distinctă, în prima pagină a meniului, în prima linie, în partea dreaptă. Art. 1

alin. (2) lit. c) din Procedura de organizare și publicare a monitoarelor oficiale ale unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale, în format electronic, cuprinsă în anexa nr. 1 din menționata ordonanță de urgență prevede, printre altele, că se publică actele administrative adoptate de consiliul local, de Consiliul General al Municipiului București sau de consiliul județean, după caz, atât cele cu caracter normativ, cât și cele cu caracter individual.

31. În aceste condiții, nu se poate constata încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii.

32. Referitor la criticile care susțin că prevederile criticate nu țin seama de gradul de neîngrijire a unei clădiri, Curtea reține că aceste aspecte țin în mod efectiv de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești.

33. În ceea ce privește critica potrivit căreia legea nu prescrie un mod de aplicare progresiv și anual al procentului de majorare al impozitului, în mod ascendent, până la cota maximă de 500%, Curtea observă că, în realitate, aceasta vizează o omisiune legislativă fără relevanță constituțională. Curtea reamintește că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale *nu are competența de modifica sau completa prevederile supuse controlului*, drept care motivele invocate excedează competenței Curții Constituționale.

34. Referitor la invocata discriminare între titularii dreptului de proprietate, respectiv statul/unitățile administrativ-teritoriale, pe de o parte, și persoanele juridice, pe de altă parte, Curtea reține că autoritățile publice — creditorii bugetari — pot fi scutite de la plata unor impozite sau taxe, întrucât pentru a putea funcționa acestea sunt finanțate de la bugetul de stat, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate formal să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 890 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 4 august 2010). Or, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

35. Curtea a statuat în jurisprudența sa, că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public, și, prin urmare, nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în fața legilor prevăzut de art. 16 din Constituție.

36. Acest lucru nu înseamnă că statul sau unitățile administrativ-teritoriale nu trebuie să își îndeplinească obligațiile care le revin, potrivit Constituției, Codului civil și legislației specifice aplicabile categoriilor respective de clădiri, în temeiul calității de coproprietar (cum ar fi aceea de reabilitare a fațadelor construcțiilor). Astfel, potrivit art. 553 alin. (1) din Codul civil, „Sunt obiect al proprietății private toate bunurile de uz sau de interes privat aparținând persoanelor fizice, persoanelor juridice de drept privat sau de drept public, inclusiv bunurile care alcătuiesc domeniul privat al statului și al unităților administrativ-teritoriale.” De asemenea, conform art. 635 din Codul civil, „Coproprietarii vor împărți beneficiile și vor suporta sarcinile coproprietății, proporțional cu cota lor parte din drept.” Potrivit principiului accesului liber la justiție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, ceea ce presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994).

37. Așadar, orice coproprietar are la dispoziție instrumentele legale și procedurale pentru a-și apăra dreptul de proprietate față de o atitudine culpabilă a unui alt coproprietar, accesul la justiție fiind neîngrădit.

38. Referitor la criticile potrivit cărora autoritățile locale pot stabili cuantumi diferite ale impozitelor în baza competenței stabilite prin lege, Curtea reamintește prevederile art. 120 din Constituție, care consacră principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, și anume descentralizarea, autonomia locală și deconcentrarea serviciilor publice, principii care se regăsesc atât în activitatea fiecărei autorități comunale, orașenești sau județene, cât și în raporturile dintre aceste autorități. Principiul autonomiei locale se realizează prin activitatea consiliilor locale, a primarilor, a consiliilor județene și a președinților acestora, aleși în condițiile legii, potrivit atribuțiilor și competențelor stabilite prin lege (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010).

39. Prin Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004, Curtea a stabilit că principiul autonomiei locale „nu presupune totală independență și competența exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, ci acestea sunt obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate pentru protejarea intereselor naționale”. De asemenea, prin Decizia nr. 136 din 3 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 16 octombrie 2001, Curtea a reținut că dispozițiile art. 120—122 din Constituție „se referă la principiul autonomiei locale în cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu la existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu”. Așa fiind, principiul autonomiei locale nu exclude obligația autorităților administrației publice locale de a respecta legile cu caracter general, aplicabile pe întreg teritoriul țării, recunoscând existența unor interese locale specifice, distincte, dar care nu sunt în contradicție cu interesele naționale. În acest sens sunt dispozițiile art. 121 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe*”, prevederile constituționale ale art. 137 alin. (1), referitoare la formarea, administrarea, întrebuintarea și controlul resurselor financiare ale autorităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice, precum și prevederile art. 138 alin. (4), care stabilesc că „*Bugetele locale se elaborează, se aprobă și se execută în condițiile legii*”.

40. De asemenea, în lumina Cartei europene a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997, „Prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii, în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice” (art. 3 pct. 1). În considerarea acestui drept, art. 4 pct. 2 prevede că „Autorităților administrației publice locale le este recunoscută, în cadrul legii, capacitatea deplină de a-și exercita inițiativa în toate domeniile ce nu sunt excluse din cadrul competențelor lor sau care nu sunt atribuite unei alte autorități”.

41. Așadar, chiar dacă pot apărea cuantumi diferite ale impozitelor locale, în funcție de comuna sau orașul respectiv, legiuitorul a prevăzut criterii clare și limite maxime pe care trebuie să le utilizeze autoritățile locale atunci când stabilesc cuantumul impozitelor locale (titlul IX din Codul fiscal). Din acest punct de vedere, aceste limite maxime nu pot fi depășite, cuantumul diferit putând să apară în funcție de nevoile concrete și specificul fiecărei unități administrative-teritoriale.

42. Pe de altă parte, Curtea reține că autoritățile administrației publice locale prevăzute atât la nivel constituțional, cât și la nivel legal cunosc cel mai bine situația financiară a unităților administrativ-teritoriale, problemele economice și sociale concrete ce necesită cheltuieli de la bugetele locale și, implicit, nevoile privind alimentarea prin taxe și impozite a acestor bugete locale, precum și situația și capacitatea financiară a contribuabililor, context în care trebuie să aibă în vedere un just echilibru între interesul public local sau general și interesul individual, respectiv posibilitățile materiale ale contribuabililor comunității locale respective.

43. Prin urmare, prin instituirea unor taxe și impozite majorate pentru terenuri și clădiri neîngrijite nu are loc o încălcare a dreptului de proprietate sau a normelor privind nivelul de trai decent al cetățenilor, legiuitorul fiind îndrituit să instituie un ansamblu de măsuri prin care să asigure protejarea intereselor financiare ale statului, pe de o parte, precum și calitatea vieții cetățenilor din comunitățile locale respective, pe de altă parte. Așadar, Curtea reține că prevederile legale care țin cont de nevoile diferite ale comunelor, respectiv ale orașelor nu conduc la încălcarea principiului egalității în fața legii.

44. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 16 alin. (1) și ale art. 56.

45. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Tom-Consult Intermed” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 13.331/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 489 alin. (5) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind modalitatea de organizare și desfășurare a examenului pentru ocuparea posturilor, pe perioadă nedeterminată, pentru personalul care, în perioada stării de alertă sau a situațiilor de risc epidemiologic, a ocupat fără concurs posturi de execuție, pe perioadă determinată, în unități ale Ministerului Apărării Naționale

Pentru aplicarea prevederilor art. 2 din Legea nr. 70/2022 privind reglementarea statutului personalului care, în perioada stării de alertă sau a situațiilor de risc epidemiologic și biologic, determinate de pandemia de COVID-19, a fost încadrat pe perioadă determinată, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

CAPITOLUL I

Prevederi generale

Art. 1. — (1) Unitățile militare din rețeaua sanitară a Ministerului Apărării Naționale organizează examen în vederea ocupării posturilor, pe perioadă nedeterminată, pentru personalul care, în perioada stării de alertă sau a situațiilor de risc epidemiologic și biologic, determinate de pandemia de COVID-19, a ocupat fără concurs, pe perioadă determinată, posturi de execuție permanente, conform calendarului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Unitățile militare sanitare cu paturi care organizează examen pentru ocuparea posturilor de medici, în condițiile prezentului ordin, informează Direcția medicală cu privire la posturile, microstructurile și specialitățile în cauză anterior publicității posturilor.

Art. 2. — Organizarea și desfășurarea examenului prevăzut de lege presupun parcurgerea următoarelor etape:

- a) nominalizarea comisiei de examen și a comisiei de soluționare a contestațiilor;
- b) publicitatea posturilor care se ocupă prin examen;
- c) înscrierea candidaților;
- d) examenul propriu-zis.

CAPITOLUL II

Nominalizarea comisiei de examen și a comisiei de soluționare a contestațiilor

Art. 3. — (1) Comisia de examen este formată din:

- a) președinte — medic primar, medic dentist primar sau farmacist primar ori, după caz, un biolog, biochimist, chimist;
- b) membri:
 - medic primar, medic dentist primar sau farmacist primar ori, după caz, un biolog, biochimist, chimist;
 - medic primar, medic dentist primar sau farmacist primar ori, după caz, un biolog, biochimist, chimist, desemnat de către organizația profesională județeană sau a municipiului București din care face parte;
- c) reprezentantul Direcției medicale în comisia de examen;
- d) secretar — medic, medic dentist, farmacist sau, după caz, biolog, biochimist ori chimist.

(2) Comisia de soluționare a contestațiilor este formată din:
a) președinte — directorul medical al unității sanitare care organizează examenul;

b) membri:

- un medic primar, medic dentist primar sau farmacist primar ori, după caz, un biolog, biochimist, chimist;
- un medic primar, medic dentist primar sau farmacist primar ori, după caz, un biolog, biochimist, chimist, desemnat de către organizația profesională județeană sau a municipiului București din care face parte;

c) secretar — medic, medic dentist, farmacist sau, după caz, biolog, biochimist ori chimist.

Art. 4. — (1) Membrii comisiei de examen și ai comisiei de soluționare a contestațiilor, precum și secretarii acestora se nominalizează prin ordin de zi pe unitate cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data primei probe de examen.

(2) Persoanele nominalizate în comisia de examen și în comisia de soluționare a contestațiilor, cu excepția secretarului, sunt persoane cu pregătire și experiență profesională în domeniul postului pentru care se organizează examenul.

(3) Persoanele desemnate în comisiile de examen sau de soluționare a contestațiilor trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- a) să dețină o funcție cel puțin egală sau echivalentă cu funcția vacantă pentru care se organizează examenul;
- b) să nu se afle în situațiile de incompatibilitate sau conflict de interese prevăzute la alin. (4)—(6).

(4) Nu poate fi desemnată în calitatea de membru în comisia de examen sau în comisia de soluționare a contestațiilor o persoană sancționată disciplinar, pentru care sancțiunea aplicată nu a fost radiată, conform legii.

(5) Calitatea de membru în comisia de examen este incompatibilă cu calitatea de membru în comisia de soluționare a contestațiilor.

(6) Nu poate fi desemnată în calitatea de membru în comisia de examen sau în comisia de soluționare a contestațiilor persoana care se află în următoarele situații de incompatibilitate sau conflict de interese:

- a) are relații cu caracter patrimonial cu oricare dintre candidați sau interesele patrimoniale ale sale ori ale soțului sau soției pot afecta imparțialitatea și obiectivitatea evaluării;

b) este soț, soție, rudă sau afin până la gradul al IV-lea inclusiv cu oricare dintre candidați ori cu un alt membru al comisiei de examen sau al comisiei de soluționare a contestațiilor.

Art. 5. — Membrii comisiei de examen răspund de confidențialitatea subiectelor propuse și de corectitudinea și legalitatea desfășurării probelor de examinare și au următoarele atribuții principale:

- a) stabilesc tipul probelor de examen;
- b) stabilesc bibliografia, respectiv tematica;
- c) stabilesc subiectele pentru proba scrisă, după caz;
- d) stabilesc planul probei practice, după caz;
- e) stabilesc planul interviului;
- f) notează pentru fiecare candidat proba scrisă/proba practică și interviul;
- g) transmit secretarului comisiei rezultatele examenului pentru a fi comunicate candidaților;
- h) semnează procesele-verbale întocmite de secretarul comisiei după fiecare etapă/probă de examen, precum și rezultatul final al examenului.

Art. 6. — Membrii comisiei de soluționare a contestațiilor au următoarele atribuții principale:

- a) soluționează contestațiile depuse cu privire la notarea probei scrise/probei practice și a interviului;
- b) transmit secretarului comisiei rezultatele contestațiilor pentru a fi comunicate candidaților;
- c) semnează procesele-verbale întocmite de secretarul comisiei pentru probele scrise/practice/interviu contestate.

CAPITOLUL III

Publicitatea posturilor care se ocupă prin examen

Art. 7. — Structura de resurse umane afișează pe pagina de internet a unității și la sediul acesteia anunțul privind organizarea examenului, cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de data stabilită pentru desfășurarea primei probe a examenului.

Art. 8. — (1) Anunțul cuprinde în mod obligatoriu următoarele elemente:

- a) denumirea și nivelul posturilor, precum și structurile în cadrul cărora se află aceste posturi;
- b) documentele solicitate candidaților, respectiv cererea de înscriere și copia cărții de identitate în termen de valabilitate;
- c) locul de depunere a documentelor solicitate;
- d) datele de contact ale persoanei care asigură secretariatul comisiei de examen;
- e) tipul probelor de examen, locul, data și ora desfășurării acestora;
- f) bibliografia și tematica;
- g) calendarul de desfășurare a examenului, respectiv data-limită și ora până la care se pot depune cererile de înscriere la examen, datele de desfășurare a probelor de examen, termenele în care se afișează rezultatele pentru fiecare probă, termenele în care se pot depune și în care se afișează rezultatele contestațiilor, precum și termenul în care se afișează rezultatele finale.

(2) Pentru candidații care participă la examen și sunt salariați unității militare sanitare, angajați pe perioadă determinată, fără concurs, structura de resurse umane constituie dosare profesionale care cuprind documentele ce atestă studiile absolvite și dreptul de a exercita profesia, după caz, precum și vechimea în muncă/specialitate.

Art. 9. — Anunțurile de examen, rezultatele probelor de examen, ale contestațiilor și rezultatele finale se afișează, în termenele stabilite, pe pagina de internet a unității și la sediul acesteia.

CAPITOLUL IV

Desfășurarea examenului

Art. 10. — (1) Examenul constă în următoarele probe succesive, astfel:

- a) proba scrisă și/sau probă practică;
- b) interviul.

(2) Se pot prezenta la următoarea probă numai candidații declarați admiși la proba precedentă.

(3) Punctajul maxim pentru fiecare probă este de 100 de puncte.

(4) Punctajul minim de promovare este de 50 de puncte pentru fiecare probă în parte.

(5) Necesitatea susținerii probei practice este stabilită de conducătorul unității organizatoare.

Art. 11. — (1) Proba scrisă constă în redactarea unei lucrări și/sau în rezolvarea unor teste-grilă.

(2) Prin proba scrisă se testează cunoștințele teoretice necesare ocupării postului pentru care se organizează examenul.

(3) Subiectele pentru proba scrisă se stabilesc pe baza bibliografiei și, după caz, pe baza tematicii de examen, astfel încât să reflecte capacitatea de analiză și sinteză a candidaților, în concordanță cu nivelul și specificul postului pentru care se organizează examenul.

(4) Comisia de examen stabilește subiectele și alcătuiește seturile de subiecte pentru proba scrisă, în ziua în care se desfășoară proba scrisă.

(5) Pe baza propunerilor membrilor comisiei de examen, comisia întocmește minimum două seturi de subiecte care vor fi prezentate candidaților.

(6) Comisia de examen stabilește punctajul maxim pentru fiecare subiect, care se comunică odată cu subiectele și se afișează la locul desfășurării examenului.

(7) Membrii comisiei de examen răspund individual pentru asigurarea confidențialității subiectelor propuse.

(8) Seturile de subiecte se semnează de toți membrii comisiei de examen și se închid în plicuri sigilate purtând ștampila instituției publice organizatoare a examenului.

(9) Înainte de începerea probei scrise se verifică prezența candidatului și identitatea acestuia, pe baza cărții de identitate, cărții electronice de identitate, cărții de identitate provizorii sau a buletinului de identitate, aflate în termen de valabilitate. Candidatul care nu este prezent și care nu poate face dovada identității prin prezentarea cărții de identitate, cărții electronice de identitate, cărții de identitate provizorii sau a buletinului de identitate este considerat absent.

Art. 12. — (1) După verificarea identității candidatului, ieșirea din sală a acestuia atrage eliminarea din examen, cu excepția situațiilor de urgență în care acesta poate fi însoțit de unul dintre membrii comisiei de examen.

(2) Durata probei scrise se stabilește de membrii comisiei de examen în funcție de gradul de dificultate și complexitate al subiectelor, dar nu poate depăși 3 ore.

(3) În încăperea în care are loc examenul, pe toată perioada derulării acestuia, inclusiv a formalităților prealabile și a celor

ulterioare finalizării probei, candidatului nu îi este permisă deținerea sau folosirea vreunei surse de consultare sau a telefoanelor mobile ori a altor mijloace de comunicare la distanță. Nerespectarea dispozițiilor atrage eliminarea candidatului din proba de examen. Comisia de examen, constatând încălcarea acestor dispoziții, elimină candidatul din sală, înscrie mențiunea „anulat” pe lucrare și consemnează cele întâmplate în procesul-verbal.

(4) Lucrarea se redactează, sub sancțiunea anulării, doar pe seturile de hârtie asigurate de autoritatea sau instituția publică organizatoare a examenului, purtând ștampila acesteia pe fiecare filă.

(5) Candidatul are obligația de a preda comisiei de examen lucrarea scrisă, respectiv testul-grilă, la finalizarea lucrării ori la expirarea timpului alocat probei scrise, semnând borderoul special întocmit în acest sens.

Art. 13. — (1) Notarea probei scrise se face în termen de maximum o zi lucrătoare de la finalizarea probei.

(2) Punctajele se acordă de către fiecare membru al comisiei de examen în parte și se notează în borderoul de notare. Acordarea punctajului pentru proba scrisă se face pe baza mediei aritmetice a punctajelor acordate de fiecare membru al comisiei de examen.

(3) În situația în care se înregistrează diferențe mai mari de 10 puncte între punctajele acordate de membrii comisiei de examen, lucrarea se recorectează de către toți membrii acesteia.

(4) Sunt declarați admiși la proba scrisă candidații care au obținut punctajul minim de promovare.

Art. 14. — (1) Proba practică constă în testarea abilităților și aptitudinilor practice ale candidatului în vederea ocupării postului vacant pentru care candidează.

(2) Proba practică se desfășoară pe baza unui plan stabilit de comisia de examen, care include următoarele criterii de evaluare:

- a) capacitatea de adaptare;
- b) capacitatea de gestionare a situațiilor dificile;
- c) îndemânare și abilitate în realizarea cerințelor practice;
- d) capacitatea de comunicare;
- e) capacitatea de gestionare a resurselor alocate pentru desfășurarea probei practice.

(3) În vederea testării pentru proba practică se pot stabili și alte criterii de evaluare.

(4) Notarea probei practice se face în termen de maximum o zi lucrătoare de la finalizarea probei.

Art. 15. — (1) În cadrul interviului se testează abilitățile, aptitudinile și motivația candidaților.

(2) Interviu se realizează conform planului de interviu întocmit de comisia de examen în ziua desfășurării acestei probe, pe baza criteriilor de evaluare. Criteriile de evaluare pentru interviu sunt:

- a) abilitățile și cunoștințele impuse de funcție;
- b) capacitatea de analiză și sinteză;
- c) motivația candidatului;
- d) comportamentul în situațiile de criză;
- e) inițiativa și creativitatea.

(3) În cadrul interviului se pot stabili și alte criterii de evaluare.

(4) Fiecare membru al comisiei de examen poate adresa întrebări candidatului. Nu se pot adresa întrebări referitoare la opiniile politice ale candidatului, activitatea sindicală, religie,

etnie, starea materială, originea socială sau care pot constitui discriminare pe criterii de sex.

Art. 16. — Notarea probei de interviu se face în termen de maximum o zi lucrătoare de la finalizarea acesteia.

Art. 17. — (1) Membrii comisiei de examen acordă, individual, punctaje pentru fiecare dintre criteriile prevăzute.

(2) Punctajele se acordă de către fiecare membru al comisiei în parte și se notează în borderoul de notare.

(3) Punctajul obținut de candidat și mențiunea „admis” ori „respins” se afișează pe pagina de internet și la sediul unității militare organizatoare a examenului astfel încât să se asigure rămânerea a cel puțin două zile lucrătoare până la susținerea următoarei probe, pentru depunerea și soluționarea unor eventuale contestații.

Art. 18. — (1) Punctajul final se calculează ca medie aritmetică a punctajelor obținute la proba scrisă sau la proba practică și la interviu.

(2) Comunicarea rezultatelor la fiecare probă a examenului se face prin specificarea punctajului final al fiecărui candidat și a mențiunii „admis” sau „respins”, prin afișare pe pagina de internet și la sediul unității militare organizatoare, în termen de maximum o zi lucrătoare de la data finalizării probei.

Art. 19. — (1) După afișarea rezultatelor obținute la proba scrisă/proba practică și interviu, după caz, candidatul poate depune contestație în termen de cel mult o zi lucrătoare de la data afișării rezultatului fiecărei probe în parte, sub sancțiunea decăderii din acest drept.

(2) În situația contestațiilor formulate față de rezultatul probei scrise/practice sau al interviului, comisia de soluționare a contestațiilor analizează baremele de corectare și răspunsurile doar pentru candidatul contestatar, în termen de maximum o zi lucrătoare de la expirarea termenului de depunere a contestațiilor.

Art. 20. — (1) Comisia de soluționare a contestațiilor admite contestația, modificând punctajul acordat de comisia de examen, în situația în care:

a) constată că punctajele nu au fost acordate potrivit baremului și răspunsurilor din lucrarea scrisă sau punctajele de la interviu nu au fost acordate potrivit planului de interviu, întrebărilor formulate și răspunsurilor candidaților în cadrul interviului;

b) constată că punctajele nu au fost acordate potrivit baremului probei practice;

c) ca urmare a recorectării lucrării de la proba scrisă, respectiv a analizării consemnării răspunsurilor la interviu, candidatul declarat inițial „respins” obține cel puțin punctajul minim pentru promovarea probei scrise sau a interviului.

(2) Rezultatul contestației pentru fiecare probă în parte se afișează pe pagina de internet și la sediul unității militare organizatoare, în termen de maximum o zi lucrătoare de la data depunerii contestației.

Art. 21. — Deciziile privind soluționarea contestațiilor sunt definitive.

Art. 22. — Pentru organizarea examenelor pentru încadrarea posturilor vacante de medic, medic dentist, farmacist, biolog, biochimist și chimist, comisiile de examen și comisiile de soluționare a contestațiilor sunt formate din:

a) președinte — medic primar, medic dentist primar sau farmacist primar în specialitatea postului. Pentru posturile de

biolog, biochimist și chimist, președintele este un biolog, biochimist sau, după caz, chimist cu gradul de principal;

b) membri: 2 medici primari, medic dentist primar, farmacist primar în specialitatea postului respectiv ori, după caz, un biolog, biochimist, chimist cu grad principal;

c) secretar — medic, medic dentist, farmacist sau, după caz, biolog, biochimist ori chimist.

Art. 23. — La proba practică punctajul maxim este de 100 de puncte, conform baremului stabilit de comisia de examen înainte de începerea probei. Punctajul minim de promovare este de 60 de puncte.

Art. 24. — Contestațiile se pot depune în scris, în termen de maximum o zi lucrătoare de la anunțarea punctajului obținut la

proba practică, iar comisia de soluționare a contestațiilor are obligația să soluționeze contestația în termen de maximum o zi lucrătoare de la înregistrarea contestației. După expirarea termenului de soluționare a contestațiilor, secretarul comisiei de examen întocmește catalogul probei clinice, în care consemnează punctajele obținute de candidat.

Art. 25. — Examenul pentru ocuparea posturilor de medic, medic dentist, farmacist, biolog, biochimist și chimist se validează de către conducătorul unității care a publicat postul, iar catalogul definitiv se afișează la avizierul unității militare sanitare, prin grija secretarului comisiei de examen.

Art. 26. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Vasile Dîncu

București, 23 mai 2022.
Nr. M.81.

ANEXĂ

CALENDARUL DE DESFĂȘURARE A EXAMENULUI

Activitatea	Termenul
— Nominalizarea membrilor comisiei de examinare și ai comisiei de soluționare a contestațiilor, precum și a secretarilor acestora	În termen de cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data primei probe de examen
— Publicarea anunțului privind organizarea examenului	În termen de cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de desfășurarea primei probe a examenului
— Perioada, data-limită și ora de depunere a cererilor de înscriere la examen	În termen de 3 zile lucrătoare de la afișarea anunțului de examen, intervalul orar 9.00—15.00
— Data probei scrise/practice	În termen de cel puțin 5 zile lucrătoare de la afișarea anunțului
— Data afișării rezultatului probei scrise/practice	În termen de 1 zi lucrătoare de la susținerea probei scrise/practice
— Data de depunere a contestațiilor privind proba scrisă/practică	În termen de 1 zi lucrătoare de la afișarea rezultatului probei scrise/practice
— Data afișării rezultatului contestațiilor privind proba scrisă/practică	În termen de 1 zi lucrătoare de la depunerea contestației privind proba scrisă/practică
— Data interviului	În termen de cel puțin 2 zile lucrătoare de la afișarea rezultatului probei scrise/practice
— Data afișării rezultatului interviului	În termen de 1 zi lucrătoare de la susținerea interviului
— Data de depunere a contestațiilor privind interviul	În termen de 1 zi lucrătoare de la afișarea rezultatului interviului
— Data afișării rezultatului contestațiilor privind interviul	În termen de 1 zi lucrătoare de la depunerea contestației privind interviul
— Data afișării rezultatului final	În termen de cel puțin 2 zile lucrătoare de la afișarea rezultatului interviului

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**pentru completarea art. 18 din Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 262/2021 privind sistemul de sancțiuni aplicabil schemelor de plăți directe și ajutoarelor naționale tranzitorii în sectoarele vegetal și zootehnic, aferente cererilor unice de plată din anii de cerere 2021 și 2022**

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politici agricole nr. 237.404 din 6.04.2022, în temeiul prevederilor:

— art. 36 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2021 pentru aprobarea schemelor de plăți și a unor instrumente de garantare care se aplică în agricultură în anii 2021 și 2022, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 41/2022;

— Legii nr. 1/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigridină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — La articolul 18 din Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 262/2021 privind sistemul de sancțiuni aplicabil schemelor de plăți directe și ajutoarelor naționale tranzitorii în sectoarele vegetal și zootehnic, aferente cererilor unice de plată din anii de cerere 2021 și 2022, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 991 din 18 octombrie 2021, cu modificările ulterioare, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Un animal din specia bovine, ovine, caprine este animal nedeterminat pentru sprijinul cuplat dacă în anul de cerere, în cadrul controalelor efectuate de către autoritatea delegată ANSVSA pentru verificarea normelor de ecocondiționalitate a fost constatată una dintre următoarele neconformități de nerespectare a condițiilor de acordare a sprijinului cuplat potrivit

Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 45/2021 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) și art. 35 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2021 pentru aprobarea schemelor de plăți și a unor instrumente de garantare care se aplică în agricultură în anii 2021 și 2022, cu modificările și completările ulterioare: animal care nu a respectat perioada de reținere, animal care nu are niciun mijloc de identificare, animal neînregistrat în Registrul individual al exploatației, intrarea/ieșirea animalului în/din exploatație nu este actualizată în baza națională de date a animalelor, animal intrat/ieșit în/din exploatație fără documente de mișcare, pașaport cu date incorecte.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Sorin Moise,
secretar de stat

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN**privind modificarea Normelor metodologice privind utilizarea instrumentelor financiare derivate în scopul realizării operațiunilor de administrare a riscurilor asociate obligațiilor de natura datoriei publice guvernamentale, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.217/2019**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. I. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, articolul 9 din Normele metodologice privind utilizarea instrumentelor financiare derivate în scopul realizării operațiunilor de administrare a riscurilor asociate obligațiilor de natura datoriei publice guvernamentale, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.217/2019, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 11 octombrie 2019, se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 18 mai 2022.
Nr. 1.238.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

